

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 153/2018-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. apríla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, Novomeského 25, Pezinok, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 8/2007 po právoplatnosti nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 286/2013 z 2. októbra 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. marca 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva

na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 8/2007 (ďalej aj „napadnuté konanie“) po právoplatnosti nálezů ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 286/2013 z 2. októbra 2013 (ďalej len „nález sp. zn. I. ÚS 286/2013 z 2. októbra 2013“).

2. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že je žalobcom v napadnutom „kompenzačnom“ konaní o náhradu majetkovej a nemajetkovej škody. Namieta, že v napadnutom konaní dochádza k porušovaniu jeho označených práv aj „*po náleze Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 286/2013-31 zo dňa 2. októbra 2013*“.

3. Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ v petite svojej sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že postupom okresného súdu „*po náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 286/2013-31 zo dňa 2. októbra 2013*“ v napadnutom konaní boli porušené jeho označené práva, ďalej aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietáhov v napadnutom konaní a priznal mu finančné zadosťučinenie v sume 11 200 € a náhradu trov konania.

II.

4. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Sťažovateľ sa sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní po náleze sp. zn. I. ÚS 286/2013 z 2. októbra 2013.

6. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietahov.

7. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

8. Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02).

9. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (i práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 220/04, IV. ÚS 365/04).

10. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

11. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z čl. 17 zákona č. 160/2015 Zb. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), ktorý súdom prikazuje, aby postupovali v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb, ďalej z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania.

12. Ústavný súd po preskúmaní postupu okresného súdu v napadnutom konaní konštatuje, že predmetom tohto konania je namietanie porušenia označených práv sťažovateľa v napadnutom konaní po právoplatnosti nálezu sp. zn. I. ÚS 286/2013 z 2. októbra 2013. Označený nález nadobudol právoplatnosť 24. októbra 2013. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že okresný súd v napadnutom konaní rozhodol rozsudkom z 5. mája 2014. Z uvedeného vyplýva, že okresný súd rozhodol vo veci samej približne po šiestich mesiacoch od právoplatnosti nálezu sp. zn. I. ÚS 286/2013 z 2. októbra 2013, čo možno považovať za primeranú dobu. Totiž nie je možné rozumne očakávať, že po právoplatnosti nálezu, ktorým ústavný súd prikáže konať všeobecnému súdu bez zbytočných prieťahov, dotknutý súd rozhodne okamžite, bez ohľadu na okolnosti a stav predmetného konania.

13. Keďže sťažnosť výlučne smerovala proti postupu okresného súdu v napadnutom konaní, pričom ústavný súd je podľa § 20 ods. 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) viazaný návrhom na začatie konania, ústavný súd sa zaoberal len obdobím, keď okresný súd mohol svojím postupom odstraňovať stav právnej neistoty sťažovateľa. Ako už ústavný súd konštatoval v predchádzajúcom bode 13 tohto rozhodnutia, okresný súd po právoplatnosti nálezu sp. zn. I. ÚS 286/2013 z 2. októbra 2013 rozhodol meritórne vo veci sťažovateľa v primeranej dobe, t. j. bez zbytočných prieťahov rozsudkom z 5. mája 2014. Ako zo sťažnosti vyplýva, sťažovateľ podal proti označenému rozsudku odvolanie, o ktorom rozhodol odvolací súd rozsudkom sp. zn. 5 Co 522/2014, 5 Co 523/2014 z 29. septembra 2015, čím bol odstránený stav právnej neistoty sťažovateľa. Následne sťažovateľ po právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu podal aj dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 3 Cdo z 28. júna 2017, ktorým zrušil rozsudok okresného súdu, ako aj krajského súdu vo veci samej a v rozsahu zrušenia vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

14. V nadväznosti na uvedené ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom zistil, že súdny spis aj so zrušujúcim uznesením najvyššieho súdu bol okresnému súdu vrátený 15. augusta 2017. V ten istý deň okresný súd zaslal rovnopis uznesenia najvyššieho súdu sťažovateľovi, ktorý zásielku neprevzal v odbernej lehote a táto sa vrátila okresnému súdu 13. septembra 2017. Okresný súd následne 29. januára 2018 určil termín pojednávania na 9. apríl 2018.

15. Z judikatúry ústavného súdu totiž vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovet (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

16. Ústavný súd na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že okresný súd po právoplatnosti nálezu sp. zn. I. ÚS 286/2013 z 2. októbra 2013 svojím postupom v napadnutom konaní neporušil označené práva sťažovateľa, pretože v jeho veci rozhodol meritórne v primeranej lehote šiestich mesiacov. Pokiaľ ide obdobie od vrátenia veci najvyšším súdom okresnému súdu 15. augusta 2017 do podania sťažnosti (5. marca 2018, pozn.), čo predstavuje necelých sedem mesiacov, ústavný súd konštatuje, že z hľadiska možných priet'ahov toto obdobie samo osebe ani v kontexte predchádzajúceho šesť-mesačného obdobia od právoplatnosti nálezu sp. zn. I. ÚS 286/2013 z 2. októbra 2013 do meritórneho rozhodnutia okresného nemá takú ústavne relevantnú intenzitu, aby bolo možné po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie označených práv sťažovateľa postupom okresného súdu, preto jeho sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

17. V nadväznosti na uvedený záver ústavný súd už o ďalších požiadavkách sťažovateľa nerozhodoval, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. apríla 2018